

vedkommer ham rent ud sagt. Jeg vil blot sige, at Resultaterne af vore Undersøgelser foreligger selvfølgelig til sin Tid, og de foreligger i den Ordførelse, jeg har haft den Ære paa mit Partis Vegne at holde her i denne Sag, og hvoraf det vil være fremgaaet, at vi ikke tror paa dette Spørgsmaals Løsning ad Lovgivnings Vej — hvad ogsaa al Sagkundskab og al Autoritet bevidner —, medens vi i øvrigt ser paa de Spørgsmaal, der har været debatteret her, saaledes, som det fremgaar af min Tale, til hvilken jeg vil henvise.

Naar det ærede Medlem Hr. Dahlgaard til sidst talte om, at det radikale Parti aldrig har sat Skel mellem Borgerskabet og andre Befolkningsskasser, vil jeg blot sige, at der er dog visse Kredse, der af bitter Erfaring kan tale med om, at noget var der vist alligevel om det i Paaskedagene 1920.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Da det synes, som om det ærede Medlem Hr. Slesbager lægger alt for meget ind i min Udtalelse om, at Arbejderne maatte have Lov til at benytte alle Midler for at gennemføre Organisationspligten, vil jeg dog, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, sige, at til alle Midler henhører dog hverken Hængning eller Skydning. Naar jeg siger alle Midler, tænker jeg paa de Midler, som en Organisation har til Raadighed, og jeg tænker paa, at man forbeholder sig Ret til officielt at gøre sine Kammerater bekendt med dem, som har unddraget sig Forpligtelsen, Fællesforpligtelsen til gennem Organisation og gennem Bidrag at opretholde Arbejdernes i Forvejen saa højt beskudne Kaar. Det er det, jeg tænker paa ved „alle Midler“: at man nægter at have enhver som helst Forbindelse med saadanne Folk fagligt. Det maa vi forbeholde os Ret til.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det var med største Interesse, jeg hørte, at den højtærede Socialminister sagde, at han misbilligede Forfølgelser som Led i Kampen for at faa Folk ind i Organisationerne. Som et lille talende Eksempel paa, hvorledes Teori og Praksis staar til hinanden, skal jeg minde om en gammel Ting, men en meget karakteristisk Ting, fra 1911, da man i „Social-Demokraten“ refererede en Udtalelse af

en strejkende Funktionær saadan: „Skaf os Navnene paa dem, der staar paa Spørgvognene. Saa skal vi faa Navnene trykt og omdelt til alle Fagforeningsmedlemmer, saaledes at enhver kan se, om han har en Skruebrækker i sit Naboskab eller i det Hus, han bor i, om hans Børn leger med Skruebrækkernes Børn, eller om der er Skruebrækkere, der handler med den samme Urtekrammer eller Viktualiehandler som han selv.“ Og i „Social-Demokraten“ for 25. August 1911: „Som Overklassen trækker sig tilbage fra sine Forbrydere, saaledes isolerer Arbejderne Skruebrækkeren, thi han er for dem den værste af alle Forbrydere. For hans Børns egen Skyld skal de mærke Faderens Skændighed, saa at deres Anklage tvínger ham til at hæve den Skændsel, han som Skruebrækker bringer over dem.“ Det er et meget talende Eksempel paa, hvorledes man praktiserer dette, at man misbilliger Forfølgelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Dahlgaard: Det ærede Medlem Hr. Drachmann leverede dog den besynderligste Fremstilling af Baggrunden for Programudtalelsen af 1919. Denne Programudtalelse, som blev fremsat overfor hele Befolkningen, var et Ønske, der var udtalt til Partiet om at undersøge det Spørgsmaal, altsaa til Partiet selv; det har jeg aldrig oplevet før, det konservative Folkepartis Programudtalelse er altsaa ikke en Udtalelse om, hvad man ønsker gennemført i Statslivet, i Samfundslivet, hvad man ønsker gennemført fra Samfundsmagtens og Statsmagtens Side, det er fromme Ønsker, som henvender sig til Partiet selv. Skulde det virkelig være nødvendigt for Partiet at gaa dertil? Kunde det ærede Medlem Hr. Drachmann dog ikke blive staaende dér, hvor alle vidste Partiet stod i 1919, og som ethvert Menneske maatte faa ud af det at Partiet stod, nemlig paa Ønsket om at faa hele denne vigtige Sag udredet.

Endnu blot et Ord til det ærede Medlem Hr. Slesbager, som udtalte, at jeg mente, der var sket Misbrug af Arbejdsgiverforeningen overfor Statsmagten, og at Statsmagten havde bøjet sig for Arbejdsgiverforeningen. Nej, det er ikke mig, det er Redaktør Hans Jensen i Slagelse (*Kragh*: Det er urigtigt!). Ja, det ærede Medlem maa dog ikke udtale, at det er urigtigt, at Hans Jensen mente det, det staar i